

Běžným druhům šelem, jako jsou liška, jezevec, kuna či lasice není v České republice věnována příliš pozornost. Většina ekologických studií, které se jimi zabývají, je staršího data, proto jsem výzkum zaměřila právě na ně. Jde o skupinu savců, kterou není snadné monitorovat, díky moderním technologiím je však lze téměř nerušeně pozorovat. Pro sběr dat jsem zvolila fotopasti, které jsem rozmístila do středočeské krajiny v Polabí nedaleko Prahy. Do čtyř habitatů (mokřad, lužní les, smíšený les a „savana“) jsem rozmístila 73 fotopastí. Každý z habitatů byl reprezentován 3–4 lokalitami rozmístěnými po fragmentované krajině, tvořené mozaikou polopřirozených habitatů a člověkem využívaných ploch. Po 366 dnech sledování jsem zjistila přítomnost 8 druhů šelem, z toho jedné nepůvodní (šakal obecný). Z očekávaných běžných invazních druhů šelem (psík mývalovitý, mýval severní, norek americký) jsem nezaznamenala ani jeden. Jednotlivé habitaty se v počtu druhů neliší, což je pravděpodobně dáno malým počtem druhů a omezenou velikostí studované oblasti. Zjištěné habitatové preference a sezónní a cirkadiánní aktivita pozorovaných šelem potvrzují autekologické poznatky vědeckých studií, dokládám je však pomocí dlouhodobých kvantitativních dat, která umožnila statistické testování rozdílů. Za důležitý považuji závěr, že většina našich druhů šelem se dobře přizpůsobuje rostoucí urbanizaci a v silně člověkem ovlivněné a využívané krajině dokáží přežít a prosperovat.